
Betlehemsstjernerne

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Betlehemsstjernerne", i: *Mindeudgave Digte*, side: 105, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Betlehemsstjernerne

I den blæstkolde Nat staar Stjernerne
smaa, næsten sammenknebne
som en Overklassesdames Øjne,
der ser forbi en Stodder:
„Du og din Elendighed –
hvad kommer det mig ved?“

Det gaar med ét op for mig,
at vi er ved Betlehem,
altsaa ikke Digternes,
men det veritable,
en By i Palæstina,
syrisk Provins
under Englands Bestyrelse
nittenfireogtredve
efter Kristi Fødsel.

Jeg skotter til Stjernerne.
De sidder fast.
Som alle andre Steder
over hele Jorden
sidder de fast.
Fo'r jeg vild i Bjergene
med Feber i Hjertet –
det faldt dog ikke
en af dem ind
at spadserere foran mig
for at vise mig Vej til
Jerusalems Hospital.

Og jeg tænker paa,
hvad Digterne daarer hen i,
naar de om Natten
hjem fra et Sold
lægger Nakken tilbage:
da er Stjernerne Blomster,
der hæver vore Sanser
mod det himmelske Bed,
da er Stjernerne Fyrtaarn,
som er tændt for at glimte
for Menneskeøjne
over Evighedens Hav,
da er Stjernerne Lygter
i de fjerne Gondoler,
som bringer igennem
Uendelighedens
mørkerislende,
tyste Kanaler
Sjæle fremover
til Morgenens Kyst.

Gud er de ej.

Videnskaben har Ret,
det ser jeg i Aften.
De er bare Sole
af samme Type
som vor kendte lokale,
Planeter, der endnu
– for egen Fornøjelse –
kan futte og flamme
i Æterens Isnen,
komplet ligeglade
med det Sekundliv,
der gasser sig i
deres Straalevarme
paa *deres* i mer
eller mindre Grad mulige
Tilbehør.

De blir, hvor de er,
gennem uinteresserede.
Om Gud eller Satan
blir født her paa Bjerget
– rører dem ikke.

Det er saa koldt,
at jeg klapper med Tænderne.

Da gi'r en Sten
sig med eet til at synge:

Jeg er kun en Sten ved Sti,
alle gaar mig rask forbi.
Engang i en Smaadrenge Slynge
fik jeg Folket til at synge
Pris til Gud for Fjendes Fald.

Tusind Aar, jeg tror, gik hen,
før jeg saa den Dreng igen.
Hvor i Krybben jeg var muret,
spæd hos Mor han laa i Skuret,
let at kende paa sit Smil.

Stjernelydt paa Straalestreng
toned det for denne Dreng,
der med Ordets Sten i Slynge
atter gi'r sit Folk at synge
Takkesang for Sejr fra Gud.

Markens Mænd med Blomster-Sans
saa den Stjernes Himmelglans
lig en solhvid Livets Lilje,
der paa Gravens Nattetilje
vinker ad det høje Gry.

Som et Fyrtaarn skinned den
over Ørkenhavet hen.
Dem, som Længslen sved i Bringe,
drog den med sin Straalevinge
frem mod Hjertets drømte Maal.

Stjernen, ingen anden lig,
sejled over Jorderig
gennem Mørkets Vildevande
for med Tidens Børn at lande
frelst i Evighedens Lys.

Og Stenen tav.
Da skriger jeg til den:
„Hvor brænder den Stjerne?
hvorfor er den slukket?“

Men Stenen tier.
Og Muhammeds krumme,
forhutlede Maane
stiger og blander
sit blege Skær med
de farende Bilers
flakkende skarpe
hen over Sletten
ved Betlehem.